

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2017. évi november hó 24. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A harmadfokú bíróság a csalás büntette és más bűncselekmények miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 3.Bf.207/2016/7. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- az elsőfokú bíróság vagyonek Kobzásra vonatkozó döntését hatályon kívül helyező és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasító ítéleti rendelkezéseket mellőzi;
- a **kft1.** „k.t.a.”-val szemben a vagyonek Kobzás elrendelését mellőzi;
- a lefoglalt és a TRKVII-409/2013. számú bűneljegyzéken szereplő könyvelési iratok lefoglalását megszünteti, az 1. és 2. sorszám alatt őrzött iratanyagot a **kft1.** „k.t.a.”, míg a 3. és 4. sorszám alatt őrzött iratanyagot a **kft2.** „k.t.a.” részére rendeli kiadni.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Indokolás

A másodfokú bíróság ítélete ellen I.rendű vádlott és védője a büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a fellebbezéseket alaptalannak tartva, a másodfokú bíróság ítéletének helyben hagyására tett indítványt.

A védő a nyilvános ülésen - jogorvoslati kérelmét némileg módosítva - elsődlegesen a büntetés enyhítését, míg másodsorban az első- és másodfokú bíróság ítéleteinek hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta.

A harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban: Be.) 387.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt bírálta felül abból a szempontból is, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú, illetve a másodfokú bírósági eljárásban megtartották-e, valamint, hogy a másodfokú ítélet megalapozott-e.

E felülbírálatnak a Be.385.§-a folytán alkalmazandó Be.348.§ (2) bekezdése értelmében nem képezték tárgyát a másodfokú bíróság I.rendű vádlott neve I. r. vádlottat költségvetési csalás büntettének és 2 rendbeli számvitel rendje megsértése büntettének vádja alól felmentő rendelkezései. Ugyanakkor a Be.387.§ (4) bekezdése szerint hivatalból kiterjedt a vagyonelkobzást elrendelő elsőfokú döntést hatályon kívül helyező és az elsőfokú bíróságot különleges eljárás lefolytatására utasító másodfokú rendelkezésre is.

A felülbírálat során a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság által megállapított tényállást a Be.388.§ (2) bekezdése alapján - az iratok tartalma, továbbá ténybeli következtetés útján - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette:

- I.rendű vádlott korábbi elítélései körében, a másodfokú ítélet 2. oldalának 5. bekezdésében feltüntetett határozat száma helyesen: Miskolci Törvényszék 3.Bf.1272/2013/6.

A másodfokú ítélet 2. oldalának 5. bekezdéséből a harmadfokú bíróság mellőzte azt a megállapítást, mely szerint a Sárvári Járásbíróság 1.B.348/2013/7. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés-büntetést a 2015. évi április hó 9. napjával kell kitöltöttnek tekinteni.

Az első- és a másodfokú ítéletben rögzített elítélésein túlmenően I.rendű vádlottat a Pécsi Járásbíróság a 2017. március 30-án jogerőre emelkedett 13.B.145/2016/47. számú ítéletével közokirat-hamisítás büntette miatt 400.000 forint pénzbüntetésre ítélte.
(I.rendű vádlott erkölcsi bizonyítványa, a másodfokú bíróság iratai között 5. szám alatt.)

- A **kft3.** a **kft2.**-vel kötött szállítási szerződést - szemben a másodfokú ítélet 6. oldalának 5. bekezdésében szereplő időponttal - helyesen a 2011. évi július hó 25. napján mondta fel. (A **kft3.** válasza, a 6584/2011.bü. számú nyomozati iratok 363. oldalán.)
- Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalának 4. bekezdésében írtakkal szemben, az eljáró ügyvéd helyesen a 2011. évi július hó 1. napján nyújtotta be a változás-bejegyzési kérelmet a Pécsi Törvényszékhez. (A **kft1.** „k.t.a.” cégmásolata, a 6584/2011. számú nyomozati iratok 261. oldalán.)

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás immár mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az I.rendű vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

A védő a nyilvános ülésen annak a meggyőződésének adott hangot, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a tanúk kihallgatását célzó bizonyítási indítványát indokolás nélkül elutasította. Ezt álláspontja szerint a másodfokú bíróság sem orvosolta kellőképpen, így az első- és másodfokú ítéletek megalapozatlanná váltak, amely miatt azok hatályon kívül helyezése és a bírósági eljárás megismétlése volna indokolt.

A fentiekkel ellentétben ugyanakkor az volt megállapítható, hogy a másodfokú bíróság ítéletének indokolásában igen részletesen és meggyőző érveléssel foglalkozott a bizonyítási indítványban szereplő további tanúbizonyítás szükségtelenségével, illetve a a **kft4.** sértett esetleges közrehatására

vonatkozó védekezés ténybeli és jogi megalapozatlanságával. Indokaival a harmadfokú bíróság mindenben egyetértett.

A védő jogorvoslati kérelmének hatályon kívül helyezést célzó része tehát nem bizonyult megalapozottnak.

A másodfokú bíróság által irányadónak tekintett tényállásban ugyanakkor több - jobbra nyilvánvaló elírásra visszavezethető - kiegészítést, illetve helyesbítést igénylő hiányosság is tapasztalható volt.

A Miskolci Törvényszék jogerős ítéletének pontatlanul feltüntetett ügyszáma mellett helytelenül rögzítette a másodfokú bíróság a Sárospataki Járásbíróság 1.B.348/2013/7. számú ítélete kapcsán alkalmazott feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatban a szabadságvesztés kitöltésére vonatkozó adatot.

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 39.§ (2) bekezdése szerint, ha a szabadságvesztés hátralévő része egy évnél rövidebb, és *a végrehajtását nem rendelték el*, a büntetést - a feltételes szabadság letelte után - a hátralévő rész utolsó napjával kell kitöltöttnek tekinteni. E törvényi rendelkezés helyes értelmezése esetén csak akkor lehet a szabadságvesztést a feltételes szabadság tényleges lejártát megelőző időpontban kitöltöttnek tekinteni, ha a feltételes szabadságot nem szüntették meg. Jelen ügy kapcsán azonban éppen a Sárospataki Járásbíróság fenti ítélete nyomán alkalmazott feltételes szabadság megszüntetésére került sor, így a Btk.39.§ (2) bekezdésében írt feltételek nyilvánvalóan nem állnak fenn.

Észlelte a harmadfokú bíróság azt is, hogy a másodfokú bíróság ítéletének kihirdetését követően I.rendű vádlottat a Pécsi Járásbíróság közokirat-hamisítás büntette miatt is elítélte, a 2017. március 30-án jogerőre emelkedett 13. B.145/2016/47. számú ítéletével.

Tévesen került feltüntetésre az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalának 4. bekezdésében az az időpont, amikor a **kft1.** cégnyilvántartásban feltüntetett adatok megváltoztatása iránti kérelmét az eljáró jogi képviselő a Pécsi Törvényszékhez benyújtotta. E kötelezettségének a cégbíróági adatokból is kitűnően a 2011. évi július hó 1. napján tett eleget.

Ugyancsak számelírás folytán került tévesen a másodfokú bíróság ítélete 6. oldal 5. bekezdésébe az, hogy I.rendű vádlott a **kft2.** képviseletében 2017. július 25-én kötött szerződést a **kft3.**-vel. A Kft. által a nyomozó hatóság részére megküldött válaszból azt lehetett megállapítani, hogy a szerződés megkötésére helyesen a 2011. évi július hó 25. napján került sor.

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be.388.§ (2) bekezdése értelmében a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

E tényállásból a másodfokú bíróság helyesen következtetett I.rendű vádlott büntetőjogi felelősségére, és cselekményeinek minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket a másodfokú bíróság teljeskörűen feltárta és azokat tényleges súlyuknak megfelelően is értékelte.

A harmadfokú bíróság nem értett egyet a védőnek azzal az érvelésével, mely szerint a jogkövetkezmények megválasztásakor a másodfokú bíróság nem volt figyelemmel a hat évet meghaladó időmúlásra. Az irányadó tényállásból ugyanis az volt megállapítható, hogy az utolsó bűncselekmény elkövetésére 2015-ben került sor; ekként nem az eljáró hatóságok mulasztása miatt, hanem az ügyeknek a Be.72.§ (2) bekezdésében írt rendelkezés folytán történt egyesítésére, végső soron az újabb elkövetésre figyelemmel került sor a büntetőjogi felelősség jogerős elbírálására - valamennyi deliktum tekintetében - csak 2017-ben. A büntetőjogi felelősséggel érintett legutolsó bűncselekmény befejezése és a jogerős - adott esetben harmadfokú - elbírálás között eltelt mintegy két és fél év pedig - az eljárás tárgyát képező bűncselekmények jellegére is figyelemmel - eltúlzottnak nem tekinthető.

A másodfokú bíróság ítéletének a büntetéskiszabási körülmények számbavételével kapcsolatos része mindössze annyi pontosítást igényelt, hogy a **kft4.** esetében nem a sértetti közrehatás - jogellenes magatartást ugyanis nem tanúsított -, hanem a sértett könnyelműsége, gondatlansága volt I.rendű vádlott javára figyelembe vehető.

Mindezen körülmények alapján helyesen hivatkozott a másodfokon eljáró bíróság arra, hogy a felmentő rendelkezések ellenére a I.rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére nem volt törvényes lehetőség.

Ebből kifolyólag I.rendű vádlott enyhítést célzó fellebbezése, illetve a védő fellebbezésének enyhítést célzó része sem volt alapos.

Nem értett egyet ugyanakkor a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróságnak a vagyonekbevitel körében kifejtett álláspontjával.

A Btk.74.§ (1) bekezdésének a) pontja szerint vagyonekbevitelt kell elrendelni arra a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyoni, amelyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett. A Btk.75.§ (1) bekezdésének a) pontja értelmében pedig a vagyonekbevitelt pénzügyben kifejezve kell elrendelni, ha a vagyon már nem lelhető fel.

A harmadfokú bíróság annyiban egyetértett a másodfokú bíróság indokaival, hogy a vádlott költségvetési csalás büntette miatt emelt vád alóli felmentése folytán - mivel a terhére rótt cselekmény nem bűncselekmény - mellőzni kellett a **kft1.**-vel szembeni vagyonekbevitel alkalmazását, hiszen bűncselekmény hiányában a vagyonekbevitel törvényi feltételei hiányoznak.

Ugyanakkor a B.7603/2011. számú vádirat 1./ tényállási pontja, valamint a B.386/2015/3. számú vádirat nyomán megállapított csalási cselekmények tekintetében a vagyonekbevitel elrendelésének a Btk.74.§ (1) bekezdésének a) pontjában, illetve a Btk.75.§ (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott feltételei I.rendű vádlottal szemben hiánytalanul fennállnak, így annak alkalmazása nem is lett volna mellőzhető vele szemben.

A másodfokú bíróság álláspontjával szemben a csalási cselekmények elkövetése során szerzett vagyon mértéke is pontosan megállapítható volt. I.rendű vádlott a **kft5.** sértett tekintetében a jogosulatlanul elszállított horganyzott acéllemez szerződés szerinti értékével, azaz 5.441.157 forinttal, míg a **kft4.** sértett esetében a tőle átvett és ki nem egyenlített árukészlet értékével,

19.305.320 forinttal, összesen tehát 24.746.477 forinttal gazdagodott. E tekintetben pedig nem volt jelentősége annak sem, hogy a jogosulatlanul megszerzett dolgoknak utóbb mi lett a sorsa.

Az elsőfokú bíróság helyesen a jogosulatlan gazdagodással megegyező mértékben, 24.746.477 forint erejéig alkalmazott vagyonekobjást I.rendű vádlottal szemben, mely rendelkezés a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező rendelkezésének mellőzésével ismételtén irányadó.

Nem értett egyet a harmadfokú bíróság továbbá a másodfokú bíróságnak a lefoglalt bűnjelekkel kapcsolatos egyes rendelkezéseivel sem. A **kft1.** és a **kft2.** könyvelési iratai nem a bíróság tulajdonát képezik, így a Be.155.§ (9) bekezdése alapján - mivel lefoglalásukra nem az elkobzás, illetőleg a vagyonekobjás biztosítása érdekében került sor, és a lefoglalt dolgokat már megvizsgálták, illetőleg újabb szakértő kirendelése már szükségtelen - e dolgok lefoglalását meg kellett szüntetni.

A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 169.§ (1) bekezdése alá eső könyvelési iratok tekintetében a nyolc éves őrzési kötelezettség a cég utolsó törvényes képviselőjét terheli, ezért azokat a Be.155.§ (4) bekezdése alapján a lefoglalást szenvedő gazdasági társaságoknak kellett kiadni.

Összességében tehát a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét a Be.398.§ (1) bekezdése értelmében a fentiek szerint megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.397.§-a alapján helybenhagyta.

Pécs, 2017. november 24.

Dr. Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 3.Bf.207/2016/7. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bhar.II.29/2017/7. számú ítéletével - az abban írt változtatásokkal - a 2017. évi november hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Krémer László s.k.
a tanács elnöke

tisztviselő